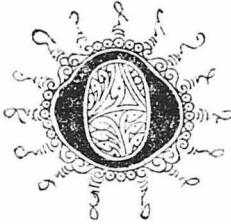

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ένας επιληπτικός ηγεμών που θανάτωσε μυριάδες αδών ! 'Ο Καλιγούλας και η νεότης του. Γ' Ανάκτορα της Ρώμης τόπος όργιων. «Τό φεΐδι του Ρωμαϊκού λαού». Τά φρικώτερα σημεία τής Ιστορίας του. 'Ο Καλιγούλας έκστρατεύει εναντίον τών θεών και... του 'Ομηρου !.. Τό τραγικό τέλος του.

ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟΣ τρελλός, που έστούχισε στην ανθρωπότητα ποτάμια αίματος κ' εβράνισε όσο κανείς άλλος τό λαό του, ένα δ αυτοκράτωρ τής Ρώμης «Καλιγούλας δ θηριώδης» όπως τόν έχαρακτήρισαν οι Ιστορικοί. Φρικαλέα και άπίστευτα είνε τα κακουργήματά του.

Τό πραγματικό του όνομα ήταν Γάϊος—Καίσαρ—Αύγουστος—Γερμανικός. Μετά τό θάνατο τού πατέρα του, δ θεός του Τιβέριος τόν υιοθέτησε και τόν ανέκρινε διάδοχό του στό θρόνο. 'Ο μικρός Γάϊος είχε ζήσει χρόνια μεταξύ τών στρατιωτών, οι όποιοι έλάτρευαν τό μικροσκοπικό αυτό σουνάδελφό του και τόν είχαν ένουάσει Καλιγούλα (άπό τό κ α λ ι γ α, που σημαίνει στρατιωτικό ύπόδημα, δηλ. άρβύλα). 'Όταν όμως ο Τιβέριος τόν έπηρεσε στό Παλάτι, άρχισε σιγά - σιγά νά δείχνει τόν άληθινό χαρακτήρα του : 'Ο θεός του Αυτοκράτωρ—που είχε δολοφονήσει τόν πατέρα του Καλιγούλα—γιά να στερεώσει καλλίτερα τήν εξουσία του, έκοίτωσε και τήν ητέρα του και τούς δύο γιούς της. 'Ο διάδοχος δάχτηκε μέ άπάθεια τό τραγικό αυτό ξεκλήρισμα τής οικογενείας του, πραγμα που έκανε έντυπωσι και στόν ίδιο τον Τιβέριο, ώστε να πη : —Γράψου τό φεΐδι του Ρωμαϊκού λαού, αλλά και τόν κατακτητή του Κόσμου !..»

'Όταν όμως ο Καλιγούλας, σέ ηλικία 24 έτών, ανέβηκε στό θρόνο, άλλαξε πάλι χαρακτήρα. 'Επιλοθώρως πλουσιόπαροχα τούς στρατιώτες του, καθήγογχε τούς θειράτους φόρους, ευεργέτησε τό λαό του, και γενικός έδειχτηκε ήγεμών φρονιμος και πατρικος. Για 8 μήνες δ Αυτοκράτωρ αυτός λατρευόταν από τούς υπηκόους του. Και δ αν άρρώστως από θειρατά έγκραφαλικά άρρώσταια, όλοι οι Ρωμαίοι κατελήθησαν από άπειλοία και προσέχονταν γιά τή σωτηρία του !

'Ο Καλιγούλας, κατά τήν ασθένειά του αυτή, διάτρεφε κίνδυνο θανάτου, άλλ' άμα ανέρρωσε δέν ήταν πιά δ καλός ήγεμών, άλλ' ένας αϊμοδόρος τύραννος. Σήμερα οι φρενολόγοι παραδέχονται ότι ή μεταβολή αυτή όφείλεται στην έπιληψία από τήν όποιαν έπασχε από μικρός ο Καλιγούλας.

'Από τής ήμέρας τής αναρρώσεως του άρχίζει ο Καλιγούλας τά φοβερά έγκλήματά του. Αναγκάζει τόν άνηψιό του Τιβέριο, γιό του Δούσου, ν' αυτοκτονήσει, σκοτώνει άράδα τούς βραδάλφους του, όσους συγκλητικούς μισούσε. 'Η περιουσία τών δολοφονομένων έπαιναν στό θησαυροφυλάκιο του... Καί ή τρέλλα του προχωρεί : Σκοτώνει τούς καλλιτέρους πολίτες τής Ρώμης. Κάθε δεκαήμερά έφτιαχνε κατάλογο τών ανθρώπων που έπρεπε να θανατωθούν, και τόν κατάλογο αυτό τόν άνομαζε : « Έκκαθάρισιν τών λογαριασμών του». Στο δήμιό του έλεγε :

— Φρόντισε νά τούς θανατώσας μέ τέτοιον τρόπο, ώστε να καταλαβαίνουν ότι πεθαίνουν !

Μιά μέρα, στο θέατρο, κοιτάζοντας από τό ύψος τού θρόνου του τούς θεατές, ειπε :

— Θά ήθελα νά είχε ο Ρωμαϊκός λαός ένα μόνο κεφάλι, γιά να μπορούσα νά τό κόψω μέ μια σπαθιά !

'Άλλοτε πάλι στο άμφιθέατρο, έπειδή δέν ύπήρχαν πια κατάδικοι γιά νά ριχτούν τρωπή στα θηρία, ο τρελλός Αυτοκράτωρ διάταξε τούς στρατιώτες του νά παίρνουν στην τύχη από τούς θεατάς και νά τούς ρίχνουν μέσα στο αίθριο. Σε μία τελεή τού έγινε στόν Τιβέριο, ειδη μία άλυσιδα άποσπελυμένη από θάρκας δεμένες τή μία πίσω από τήν άλλη, και γεμάτες άνθη και έρωτικά ζεύγη, που έπανηγύριζαν τ' 'Ανθεστήρια τραγουδώντας.

— Πνίχτε τούς άμφοτερού όλους ! διάταξε ο Καλιγούλας.

Και μέ μάτια λάμποντα από άγρια χαρά, παρακολουθούσε τό θέαμα τών δυστυχισμένων νέων, που οι στρατιώτες τούς τρυπούσαν μέ τίς λογχές και τούς έπριχναν στόν ποταμό, ή τούς δούλιαζαν τίς θάρκας τους !

Συχνά ο Καλιγούλας υπερέβαινε τούς συγγενείς τών θυμάτων του νά παρακολουθούν τό μαρτυρικό θάνατο τών δικών των και μέλιστα

νά δείχνουνε χαρά, αν ήθελαν να γλυτώσουν αυτό. (Τό τελευταίο αυτό μάς θυμίζει τίς ήμέρας τής Γαλλικής Έπανάστασης. Τά ίδια έκαναν και οι άνθρωποι του 1793 μέ τούς εθνεγείς που έκαρατομούσαν !..) Πολλές φορές ο Καλιγούλας έλεγε :

— 'Όπτερον, νουμί μέτονον ! (Όηλ: 'Ας μέ μισούν άρκει νά μέ φοβούνται !)

Από τή θηριωδία ο Καλιγούλας έπεσε στη σπατάλη. 'Όταν ανέβηκε στο θρόνο, έρθηκε τό θησαυροφυλάκιο γεμάτο χρήματα, γιατί ο αυτό ο προκάτοχος του είχε άποταμιώσει περιουσία που ίσοδυναμούσε μέ δύο δισεκατομμύρια σημερινά φράγκα. 'Αρχισε άμέσως νά σκέπεται πως νά τά σπαταλήσει, και έπί τάλους τό καθώφθεος. 'Εφτιαξε σι' 'Ανάκτορά του πολυτελείς λουτήρες, τούς όποιους, άντι νερό, έγέμιζε μέ σπάνια άρώματα. 'Εφίπποι ταχυδρόμοι που άλλαζαν κάθε τόσο στο όρνο—έφερναν από τή Βρετανία φρέσκα στροβία γιά τό αυτοκρατορικό τραπέζι. Τρίηρεις δέσχιζαν τή Μεσόγειο Θάλασσα, φέρνοντας πουλιά τής 'Αφρικής, γιά να μαγειρευθούν γιά τόν αυτοκράτορα μόνο ή γλώσσας τους ! Στη Μαύρη Θάλασσα είχε ιδιαίτερος φάρδος γιά νά του προμηθεύουν αυγοτάραχα και σπάνια ψάρια. 'Ο Σενέκας αναφέρει ότι, ο' ένα δείπνο μόνο εξώδαφε 10 έκατομμύρια σεστέρια, δηλ. 5 έκατομμύρια σημερινά φράγκα ! Τα κρασιά του ήταν πολύ παλαιά και άκριβώτατα, άλλα γιά νά έχη μεγάλη άξία τό κρασί που έπινε ο Αυτοκράτωρ, ο όμοιος του έπριχνε έσα στο ποτήρι του Καλιγούλα ένα μεγάλο μαργαριτάρι διαλυμένο. 'Η διάλυσις αυτή κατέστρεφε θάδικα τή γεύσι του κρασιού, άλλ' ο έκφυλος Αυτοκράτωρ ευχαριστιότανε μέ τήν ίδια ότι ρουφά ένα ποτό που στοιχίζει τόσο πολύ ! 'Εκανε τραπέζια σ' έκατοντάδες αλλοκόλακες, έταίρες, γελωτοποιούς, διαφθαρμένους νέους, και στα γεύματα αυτά, στην άρχή, σερβίριζαν άντι πραγματικών φαγητών, όμοιώματα τρωφών άπο καθαρό χρυσάφι: έπειτα διάταζε τούς υπηρέτες νά πετάξουν άπο χρυσά φάγγα, γιατί τάχα δέν ήταν καλά μαγειρεμένα, και νά φέρουν άλλα. Κι έτσι οι προσκακλήμενοι έτρωγαν έπί τάλους..

'Η άληθινία του και ή άνανδρία του δέν είχαν όρια. Σκηνοθετεί μία έκστρατεία στο Ρήνο, έπί κεφαλής 200 000 άνδρων, και χωρίς νά δώσει καμμιά μάχη, ανακηρύσσεται από τό στρατό του «μικτής αυτοκράτορας» ! 'Επειτα πνίγει στο αίμα τή εθνητική χώρα τών Γαλατών !.. Προτού γυρίσει στη Ρώμη, διακηρύττει ότι δια έκστρατεύη εναντίον τής Βρετανίας, αλλά περιόριζεται νά συγκεντρώσει τούς στρατιώτες του στην άκρογαλιά και νά τούς δαλί νά μαζεύουν κοχύλια. Και λέει : —Θά τα φέρω στο Καπιτώλιο και θά τά καταθέσω εκεί, γιατί είνε τό τομάρι του 'Ανεκρού που τόν ένίκησε και τόν έγώγαρε ! Γράφει συγχρόνως στη Ρώμη νά τού έσομιάσουν θριαμβευτική ύποδοχή ! Στο μεταξεί διαλέγει τούς εδωμοτέρους Γαλάτες γιά νά παραστήσουν τούς αίχμαλάτους τών μαχών που... δέν έγινεσαν ποτέ !

'Εξαφνα, τού έρχεται μία έμπνευσι : Να σφάξει μερικους λεγεώνες από τούς στρατιώτες του, που ένόμισαν θεός δέν ήταν πιστοί. Βίζει λοιπόν τό 'Ιππικό—που τού ήταν άφοσιωμένο—και κυκλώνει τούς πεζούς, γιά νά τούς κατακείψη. Οι πεζοί, μπροστά στο φοβερό κίνδυνο, έξαγριώνονται, άρπάζουν τά όπλα και όρμούν. 'Ο Καλιγούλας, περίτρωμος, καθάλλεται σ' άλογό του και έπί κεφαλής τών Ιππέων του, φθάνει σταί πυλάς τής Ρώμης σά άξιοθρήνητη κατάστασι από τό φόβο του. Από τή φόβρα του, διατάζει νά μην έρθω κανείς συγκλητικός νά τόν ύποδεχθή, καρατομεί μερικους από τούς έπιφανεστερούς πολίτες τής Ρώμης, και έπειτα άποούρταει στο 'Αντιον !.. Κατόπιν αυτού έξεδιλήθη πλέον όλη ή θηριωδία του, άφησε τά πάθη του νά ξεσπάσουν άχαλίνωτα.

'Ο Καλιγούλας τήν έποχή αυτή, πάθαινε συχνά προσβολές έπιληψίας, κ' έπερτε χάμου, βγαζοντας ματωμένους αφρώδς από τό στόμα. Δέ μπορούσε νά κοιμηθή περισσότερες από τρεις ώρες, και τόν ύπνο του τόν έτάραζαν φρικτά όράματα. Ένας Ρωμαίος συγγραφέας, ο Σουατώνιος, γράφει ότι, ο τρελλός αυτοκράτωρ, ένώ περιτρωπυος τούς θεούς έν τούτοις όταν άκουγε κεραυνό έτρωχε νά τρυπήσει κάτω

από τό κρεβάτι του ! Τέλος, καθήρεσε... τούς θεούς, ανηγάρεσε θεο τόν έαυτο του, τού έχτισε μεγαλοπρεπή ναό και ώριος- έπίτιθες για τή νέα θρησκεία τής θεοτήτος του Ιερείς για νά τόν δοξολογούν. Μιά μέρα έφερε στους Ιερείς αυτούς τό άλογό του, τό περίφημο «Υποστάτους» μέ όλογραφα χάμουρα, και μέ πολλή σεβρότητα τούς ειπε : — «Από σήμερα θά είνε Ιερεύς και τό άλογό μου !...»

Διέταξε κατόπιν ν' αποκεφαλίσουν τ' άγάλματα τών θεών κ' έπάνω στους κορμούς των νά στήσουν από ένα δικό του μαρμάρينو κεφάλι. Μεταμφιεζότανε σέ 'Απελλώνα, σέ 'Αρη, σέ 'Ερμη και παρομοιάζταν έτσι στις δημόσιες τελετές. Έπειτα έξουστράτευσε έναντίον τών ποιητών και πεζογράφων όχι έβάδια τής εποχής του, που δέν άξιζαν τόν κόπο, αλλά κατά τών μεγάλων. Διέταξε λοιπόν νά κάψουν κάθε χειρόγραφο ή πάπυρο που είχε έργα τού Όμήρου, τού Βργίλιου, τού Τίτου Λυβίου κ.λπ. Άξιαφα τότε χτυπά άλλου είδους τρέλλα. Νά διαπεμπέουν τόν έαυτόν του. Φορεί χρυά γένεια και παρυσιάζεται έτσι στό θέατρο. Τήν άλλη μέρα κάνει τήν εμφάνισή του μέ γυναικεία φουστάνια, άνεβήκινε στη σκηνή και μπροστά σέ άκτρο πλήθος χορεύει άσμενους χορούς. Και όμως ό άνθρωπος αυτό είχε προικισθεί και μέ ταλαινα από τή φύση. Ήταν εύγλωττος, ή αν ρήτορας σαγηνευτικός, είχε λαμπρή φωνή, σωμα πλουσιόμοιο γιά χροιά, ήταν επίθετος πυγμάχος, ίπκατος άριστος και άρματοδρόμος !...

Έναν καιρό τόν έπιασε τέτοια τρέλλα για τ' άλογα, ώστε όλη τήν ήρα νυκταστρελάτανε μέ σκυλίτες. Κατήχησε νά κοιμάται και νύχτα μέσα σ' ούς σπαύλους, πλάγι σ' άλογα. Έότε ήταν που έαναπήγε στούς Ιερείς, πήρε τό άλογό του και άφού τό άνακήρυξε Ίππατο τό έφερε μέ πομπή στό Κιτιπίλλιο.

Από τότε άρχισε μία ζωή άδύνατη άκολασίας και διαφθοράς, μέ συμπόσια όργίων. Σ' αυτά λάβριναν μέρος τά αιοχρότερα όποικείμενα τής Ρώμης: έταίρες, νάνοι, μίμοι, νεανίσκοι ντυμένοι γυναικεία. Σ' ό κρύφωνα τής μέσης του διαταξε κ' έφερναν τίς πιο ώριές και τίς πιο άνάρετες όμορφινές τής Ρώμης και τίς περιέδεε στη διάθεση τών συμπόσιων ! Έπειτα κάλυψε τούς σιζύγους των νάρθων νά ιδούν τά φουστάνια. Έτσι τ'Ανακτορα τής Ρώμης είχαν καταντήσει φρικαλέο καταπόγιο. . . .

Έκεινο όμως που εφοβήθηκε τόν μυιακό αυτόν Αυτοκράτορα ήταν ότι σέ έβήνονταν τ' έλαπτά! Και μία μέρα πήρε ένα φυτάρι και άρχισε νά βίγνη φυτριάς, από τό παρθένο τά χουσα νομίσματα ! Τήν άλλη μέρα διαταξε τούς σωματοφύλακές του νά μπουν σέ όλα τά σπίτια τής Ρώμης, νά γυθύνουν και νά φέρουν τά πολυτιμότερα πράγματα στο παλάτι του!

Άλλ' οι άξιοι τού τρελλού αυτού ήγεμόνου στρατιώτες δέν έπρόφτασαν νά έτελέσουν τή διαταγή. Μία συνμοσία που τήν είχε ύφνει σιγα σιγά ένας τολμηρός πολίτης τής Ρώμης, ό Κάσσιος Χιριάξ έξέπιασε έκείνο άκρο ώς τό βράδυ. Οι συνμοσάται μπήκαν στό δωμάτιο τού Καλιγούλα, τόν έσκότωσαν μέ 30 μαχαίρες κ' έβρισαν τό πτώμα του από τό παράθυρον. Έπειτα, έπνιξαν μ' ένα σκηνί τήν γυναικεία του, τήν περιέφημη για τήν αλαχρητιά τής Σεξωνία και τολμο έσκότωσαν τήν κόρη του — άλλο κίθαρα και αυτή — χτυπώντας τό κεφάλι της στον τοίχο!

Έτσι έτελείωσε ή ζωή και ή θρασύτητα τού παράφρονος αυτού Καλιγούλα. Έβασίλευσε από τό 37 μ. χ έως τό 41 δηλαδή 4 μόνο χρόνια, άλλ' έφταναν αυτά για νά χάσουν τή ζωή τους μυριάδες άθφοι άνθρωποι, και νά γίνουν όργια, από τά όποια διηγηθήκαμε μερικά μόνον, όσα έστράφη: ή εθέρπειτα τού περιοδικού. Έχε άίτητο λοιπόν ή Ρώμη πού έπαρηγόρισε μέ ένθουσιαμό τό θάνατο τού άνθρώπου μερρου αυτού τέρατος και οι ουμώματα έλευθερωται πού διέταξαν «σούεις καθάρμου» στούς θεούς.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

- Έκεινος που δε δοκίμασε τά φιλιιά δέν εξησ.
- Ή φιλιιά είνε μία ανάγκη. **Κικέρων**
- Ή φιλιιά είνε μία ψυχή σέ δυό σώματα. **Άριστοτέλης**
- Ή ζωή είνε για τόν άνθρωπο μία ασθένεια, ή φιλιιά και ό έρως τά φάρμακα. **Λεκλέρ**
- Ή φιλιιά είνε άδελφή τού έρωτος. **Ζερζώ**
- Ή φιλιιά είνε κάποτε ένα σωσίβιο που μάς έμποδίζει νά βυθιστούμε μέσα σ' άπισια κύματα. **Μπερτερόν**
- Ή φιλιιά είνε μία πολύτιμη και σπάνια εύδία που άρωματίζει τή ζωή. **Μπορντώ**
- Ή φιλιιά είνε ένα άληθινό διαμάντι που σπινθηροβολεί μέσα στην κοσμηματοθήκη του. **Βαλμάρ**
- Ή φιλιιά είνε δώρο τού όργανου κ' όχι τής εύχης.
- Ή φιλιιά είνε ή λεπτή ήθονή τών ενγένικων ψυχών. **Σαμφέρ**
- Ή φιλιιά είνε τό καθαρό νερό που ξεδιψάει τή φτωχή ψυχή τήν ένγκαταλειμμένη άπάνω στο γυμνό χώμα τής γή. **Δάντης**
- Ή φιλιιά είνε ή μοναδική εύτυχία τών σοφών. **Λικλέρ**
- Ή φιλιιά είνε άδελφή τής ψυχής και δώρον τής καρδιάς. **Σατωμαριάν**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΡΩΜΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ή αυτοκράτωρ τών όργίων και τής κραυκόλης. Τά συμπόσια του. Τά φουσκωμένα άγκια και οι κοίλασμένοι — έσα σφόδρατάδι μέ τίς φρικαλότερες και άηδέστερες γρηές και άρκαίνες. Έν τώ μέσω τών θηρίων. Φεβρος και τρεμος, θναττει και παραφροσύνη !... Τά ζωγκασιτά φαγητά ! Τρια κιλά ίστών άρχωνών !...

Ή αυτοκράτωρ τής Ρώμης Ήλιογάβαλος έχει μείνει όνομαστός στην Ιστορία τόσο για τήν σκληρότητα του, όσο και γιά τήν έλκεντρο όσητα που έπιδείνωσε στή όργιώδη ένέντια του. Ίδιου μερικα άνέκδοτα άπ' τήν παράξενη και όργιωδή ζωή του.

Σέ όσους από τούς καλεσμένους ή'αν ταπεινή: όπωσδήποτε καταγωγής, ό Ήλιογάβαλος έδινε, αντί μισθολογίου (γιατί καθώς είνε γνωστό, οι άρχισιοι ρωμαίοι, στή συμπόσια ήσαν έπιλωμένοι έπάνω σε ντιβνια) πέτσινα σακίγια φουσκωμένα μέ άέρα. Κι'α τή διαρκεία δέ τού συμπόσιου διέταξε τίς ύλη έρες του νά τραπήτουν μέ τρόπο τούς πέτσινους αυτούς άκουσις, ώστε ό άίρας νά ξεαμψιζε τούς σιγά-σιγά. Κι' έτσι, οι περισσότεροί από τούς καλεσμένους του κατέληγε νά διαπνούν...κάτω από τό τραπέζι !...

Ή Ήλιογάβαλος έκανε επίσης στούς φίλους του και μία άλλη σουπριζή :

Πολλές φορές, τούς κλειδωνε μέσα σέ όλοσκότεινα κελιά μαζί μέ γρηές και άγχιμες είνωσιπιδες, λέγον άς τούς ότι τούς έλλινε μαζί μέ ώριές πορνεές τής Έλλάδος. Αυτοί, φυσικά, τού πιστευαν γιατί μέ στό σκοτάδι πού βασίλευε στή κελία, δέν έβριναν ούτε τή μυτι τους κ'έτσι γλυντουσαν μέ τά τέμνια αυτά τής φρεσής νομισντίας पास έχουν πλαι τούς νεες και ώριές Έλληνίδες !...

Άλλοτε πάλι, ενώ μεθύσιε τούς φίλους του, τούς κλειδωνε μισοκοιμισμένους μέσα σ' ένα δωμάτιο, στή όποιον έμπιζε προηγούμενος λιονταρία, τίγρεις, λεοπαυδαίεις, άκούδες κ' άλλα τέτοιου είδους θηρία εξημερωμένα. Φανταστείτε τώρα τόν τρομο των φίλων του όταν ξεπυσιμωσαν και έβλεπαν νά τούς τραγυριουν τά άγρια αυτά σηνία ! Πολλοί άπ' αυτούς έπάθαναν συγκοπή άπ' τον φόβο τους κ' άλλου έρελλαίνοντο !

Μή νομίστε, έν τούτοις, ότι παρ' όλ' αυτά οι συνδαιτημόνες τού Ήλιογάβαλου τραγανού τούλάχιστον καλά...

Οι συγγενοί Ρωμαίου συγγρηφείς αναφερον ότι πολλές φορές τούς υπεβίβιζε μαλλια κυπανισια, τα όποια τούς άναγκαζε νά τα καίβωχυσίουν !

Άλλοτε, πολλές φορές για ν' άστειυθή εις βάρος τών συνδαιτημόνων του διετείξε και σεβίριαν τρυφεές... φανεωτικές ! Δηλαδή τα σκαφορα φαγητά δέν ήσαν πραγματικά άλλα... ζυγρασιωμένα έπάνω σ'α πιατα !... Έτσι οι καλεσμένοι του έμεναν νηστικοί !

Τα...φανεωτικά αυτά γευματα μέ τίς ζωγροφιμένες πανω στή πιατα τρυφεές, ένυνεχίζοντο έτι πολλές, ήμερες. Συγγρηφούς έπιτηφους τούς καλεσμένους του, μην τυχρή και βαλουν έπιτοε στο στομα τους ! Ιεουτοτροπος, πολλοί άπ' αυτούς πέθαναν άπο αιτία, προς μεγάλη θυμηοια τού εκάστου αυτοκράτορος !...

Ή μεγαλυτέρα εκκενερικότης τού Ήλιογαβάλου ύπήρξεν ασφαλώς ή ακολουθή :

Κάποτε προεκήρυξε έναν πρωτότυπο διαγωνισμό μεταξύ τών δούλων του.

Έμισος μία μεγάλη άμοιβή για κείνον που θά κατώρθωνε νά συγκεντρώσει ίστους ακριχνης βαρους... ενός κιλού !

Το πιο περιεργο όμως είνε, καθώς τούλάχιστον αναφέρουν οι Ιστορικοί τής εποχής, ότι οι δούλοι του, φιλοτιμηθέντες, κατωρσσαν νά συγκεντρώσουν ίστους ακριχνης βαρους... τριών σμηλετων κιλών !...

Ποιός ετόλμησε νά πη ότι οι φιλοι δέν έχουν ανάγκη φιλοφροσύνης και ότι ή εύγένεια μόνον μεταξύ ξένων χροιάζεται ; **Μπωμαρσαί**